

Съмна се. Отъ гъстия барутенъ димъ, който висеше надъ Шейново и околността му, нищо се не виждаше въ шейновския лагеръ и расположението въ отряда на Князь Мирски. По пушечнитѣ и топовни гърмежи, обаче, се познаваше, че битката бѣ ожесточена. Часа бѣше вече 10 сутринята, а между това, не само опълчението не напущаше своитѣ си позиции, но и другитѣ части отъ скобелевия отрядъ не се мърдаха отъ мѣстото си, при всичко, че почти цѣлия отрядъ, като се изключи полевата батарея, бѣше се вече спуснала отъ планината.

Стоимъ на мѣстата си, а тамъ — въ Шейново Святополкъ-Мирски напруга послѣднитѣ си сили. Но ето тѣ, като че ли се истошиха вече: пушечнитѣ и топовни гърмежи все повече и повече се отдалечаватъ — значи, нашитѣ трѣбва да сж отблѣснати, трѣбва да отстъпватъ. На нашата позиция всеобщо душевно вълнение.

— Защо ли не настѣпваме? Ами какво ще бжде, ако Святополкъ-Мирски — бжде разбитъ, а подиръ това Турцитѣ се нахвърлятъ върху нашия отрядъ? се питаха тревожно мнозина.

Нѣкои отъ офицеритѣ обвиняваха Генералъ Скобелева, въ губение врѣме. Други отиваха още по далечъ, като обвиняваха генерала въ желание съ чужди ржцѣ да гребе жаръ и малцина бѣха тия, които го защитаваха, като казваха, че не е възможно да се встѣпи въ бой безъ полева артиллерия.

Кои бѣха прави въ предположенията си, азъ не мога да кажа. Само това ще кажа, че на 30 Декемврий когато отидохъ, въ Химитлий да видя нашитѣ ранени офицери, видѣхъ, че едвамъ тогава 4-и фунтовата батарея се спущаше отъ Балкана. — Значи, безъ полевата артиллерия е можало и трѣбвало да се встѣпи въ бой. . . .

Най послѣ, дружинитѣ получиха заповѣдъ да се спустнатъ въ долината. Сжщеврѣменно 16-а дивизия тръгна напредъ. Нашитѣ дружини се поведоха на долу по пѣтя, който криволи по ската и се спуща въ с. Химитлий.